

نمایی از فرهنگ کردستان در آینه هنر نقاشی

محمدعلی اشرفی
دبیر هنر

جفایبیشه همه چیز را درکام نیستی می برد، بر آن است که حس نوستالژیک (دریغ و آه) خود را از خاطرات کودکی روایت کند.

گلگشت مرغ خیال او در آسمان، بهار، زمین، جهان و جلوه های نهانی طبیعت و حتی مردم کوچه و بازار سرزمین پدري اش، او را نقاش و شاعری مردمی معرفی می کند. او راوی صادقی است که به سبک واقع گرا هر چه را دوست دارد به تصویر می کشد تا با حس لطیف هنری خود در چارچوب بوم آن را تثبیت کند.

در روزگاری که شلوغی ها و گرفتاری های آب و خاک مجال دل سپاری به جویبار خوش نقاشی ورود همیشه جاری شعر را تنگ کرده است، می توان معنی بودن و دل بستگی شاعر و نقاش (احمد باباجایانی) را از لابه لای کتاب های شعر و تابلوهای پرشمار نقاشی او بهتر فهمید.

در تابلوهای نقاشی، موسیقی آرامی با نام «شوق زندگی» زمزمه می شود شعر گونه هایش نیز با جان بخشیدن به نقاشی ها حکایت سرمستی او در دنیای نامیرای هنر را به ما یادآور می شود؛ اینکه تابلوهایش به لحاظ نقد هنری در چه مرحله ای ایستاده اند و یا چه مرزهایی از هنر را کاویده اند به کنار!

اما سرزندگی نقاش نشان می دهد که آثارش به رنگ عشق نقاشی شده اند و دل سروده هایش گواهی می دهند که او در دنیای هنر، ذوق ادبی را همواره چاشنی ذوق هنری کرده و این ملاحظت و زیبایی رهاورد ترکیب و تلفیق این دو مؤلفه است. برای او در مینوی هنر، لحظه هایی سرشار از تلاش و زیستن هنرمندانه را از روی می کنیم.

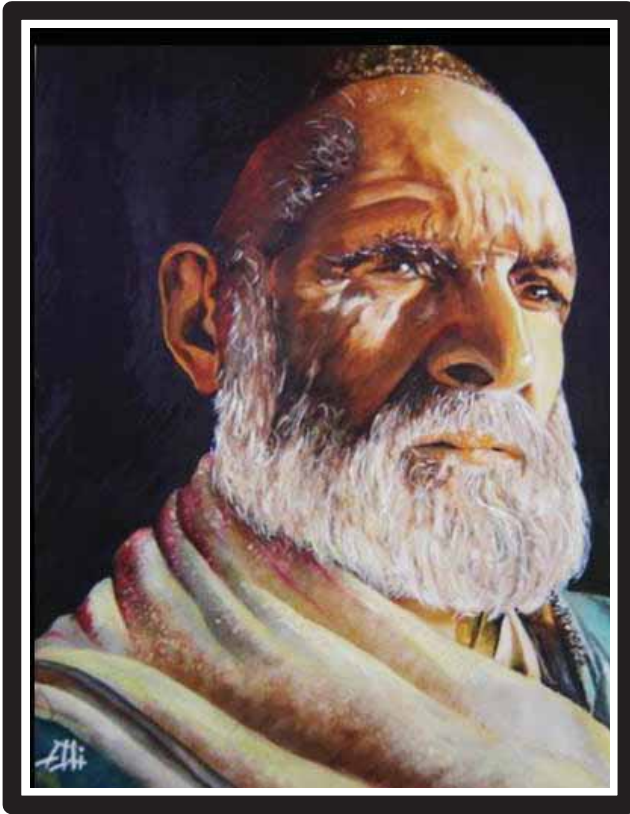
احمد باباجایانی، نقاش، شاعر و مدرس هنر است که از دیار کردستان و شهر سنندج برخاسته است. او متولد ۱۳۳۳ و تحصیل کرده دانشگاه تهران در رشته مدیریت بازرگانی است. دل سپاری او به دو بال هنری نقاشی و شعر (فارسی و کردی) باعث شد که تصویرهای طبیعت و تصویربرداری از محیط زندگی و محیط اجتماعی زادگاهش، در بوم های او انعکاس ویژه پیدا کنند. گویی نقاش، لحظه های زیستن خود را زمانی در آهنگ کلمات و رقص موزون آن ها بازخوانی می کند و زمانی نیز رشته های قلم مو، خیال انگیزی ضمیر ناخودآگاه او را به تصویر می کشند.

نقاش سُرایش لحظه های کودکی را با تکنیک رنگ و روغن، ماندگار می کند و آن ها را با کوله باری از زیبایی و خاطرات ناب به مخاطب خود عرضه می دارد. او برای هر کدام از تابلوهای رنگ و روغن خود دل نوشته یا شعرگونه ای حاشیه نگاری می کند تا این پیام را به بیننده آثارش برساند که مایه وری اثر هنری اش به دلیل وجود پشتوانه فکری و نظری قابل توجه است. نقاش می گوید که درس نقاشی را تلمذ نکرده و این نکته نشان می دهد که نگرنده با نقاشی روبه روست که پشتکار، سخت کوشی و جویندگی مداوم مهم ترین عامل رشد و پیشرفت کیفی اثر هنری او بوده است. در عین حال، هر چه تجربه در نون قلم موی او وجود داشته، کریمانه نثار شاگردانشان کرده است و به قول آن شاعر:

گر جز این بود، می نمود عجیب! زیرا صفت معلمی یعنی ایثار هر آنچه که آدمی دارد.

احمد باباجایانی، در قاب بوم قطعه ای از زندگانی را می نشاناند. او که می داند بالاخره روزگار

کلاه نمدی، رنگ روغن

نمایی از روستا، یادگار دوران کودکی، ۵۰×۷۰، رنگ روغن

طبیعت کردستان، ۵۰×۷۰، رنگ روغن

گل مخملی، رنگ روغن

سیدگل، رنگ روغن

بهار کردستان، ۵۰×۷۰، رنگ روغن

گیوه دوز سنندج، ۵۰×۷۰، رنگ روغن

نمایی از روستای زادگاه هنرمند، ۵۰×۷۰، رنگ روغن

زمستان در سنندج، ۵۰×۷۰، رنگ روغن

طبیعت، ۵۰×۷۰، رنگ روغن ▼

زمستان یکی از کوچه‌های کردستان، ۵۰×۷۰، رنگ روغن ▼

در آستانه پاییز عاشق، ۵۰×۷۰، رنگ روغن ▲

پیرمردان کردستان، ۵۰×۷۰، رنگ روغن ▲

خزان در جنگل، ۵۰×۷۰، رنگ روغن ▲